

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	6
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Natuurbescherming	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	13
Bijstand	14
Bestuursrecht overig	16
Algemene verordening gegevensbescherming	16
Belastingdienst-Toeslagen	17
Erkenningsregeling fabrikanten kentekenplaten	21
Huisvesting	22
Wet op de rechtsbijstand	23
Vreemdelingenrecht	24
Regulier	24
Asiel	25
Richtlijnen en verordeningen	26

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 876

MK ABRS, 27-10-2021, 202004351/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Dronten.

Awb 1:2, 6:19, 8:68

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Verdrag van Aarhus 1, 2, 9

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Omgevingsvergunning. Verwijzing naar het arrest van het EU-HvJ van 14 januari 2021 (Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#)) en de uitspraken van de ABRS van 4 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)) en 14 april 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:786](#)). Aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, zal in beroep niet worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. Dit is i.c. ook van toepassing op de colleges van b&w van Nunspeet, Elburg en Oldebroek, voor zover zij geen belanghebbenden bij het besluit zijn. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat bestuursorganen geen deel kunnen uitmaken van ‘het publiek’ als bedoeld in artikel 2, punt 4, van het Verdrag van Aarhus.

Besluit waarbij het college aan Walibi een omgevingsvergunning heeft verleend voor het veranderen van de inrichting en de werking van de inrichting van Walibi. [...]

6. De colleges [Red.: van burgemeester en wethouders van Nunspeet, Elburg en Oldebroek] betogen dat de rechtbank het door hen tegen het besluit ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De colleges weerspreken de overwegingen die de rechtbank aan die beslissing ten grondslag heeft gelegd. Verder hebben de colleges zich op 7 april 2021 op de zitting bij de Afdeling op het standpunt gesteld dat de rechtbank hun beroep, in weerwil van haar oordeel over hun belanghebbendheid, ontvankelijk had moeten achten, het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#). De colleges voeren aan dat het besluit met toepassing van de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure tot stand is gekomen en dat zij een zienswijze tegen het ontwerpbesluit hebben ingediend.

6.1. In haar uitspraak van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#), heeft de Afdeling overwogen dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. De Afdeling heeft dit overwogen tegen de achtergrond van wat het Hof van Justitie in zijn arrest van 14 januari 2021 heeft overwogen over artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus.

6.2. Walibi heeft zich op het standpunt gesteld dat in wat het Hof van Justitie in zijn arrest van 14 januari 2021 over artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus heeft overwogen geen grond kan zijn gelegen om de colleges in beroep ontvankelijk te achten, omdat de colleges niet kunnen worden aangemerkt als ‘het publiek’ als bedoeld in artikel 2, punt 4, van dat verdrag en dat de colleges dus geen ‘leden van het publiek’ kunnen zijn als bedoeld in artikel 9, derde lid.

6.3. De Afdeling is van oordeel dat wat zij in haar uitspraak van 4 mei 2021 over niet-belanghebbenden heeft overwogen ook van toepassing is op de colleges, voor zover zij geen

belanghebbenden bij het besluit zijn. Anders dan Walibi stelt, bestaat geen grond voor het oordeel dat bestuursorganen geen deel kunnen uitmaken van 'het publiek' als bedoeld in artikel 2, punt 4, van het Verdrag van Aarhus. De Afdeling stelt voorop dat zij in overweging 4.4 van haar uitspraak van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#), uit het arrest van het Hof van Justitie van 14 januari 2021, in het bijzonder uit de punten 58 tot en met 60 daarvan, heeft afgeleid dat het oordeel van het Hof van Justitie over toegang tot de rechter bij besluiten die binnen de werkingssfeer van artikel 6 van het Verdrag van Aarhus vallen, niet alleen geldt voor non-gouvernementele organisaties, maar voor 'het betrokken publiek' in het algemeen. De Afdeling concludeerde daarom in die uitspraak dat op basis van dat arrest in ieder geval het recht van belanghebbenden om beroep in te stellen tegen 'Aarhus-besluiten' niet afhankelijk mag worden gesteld van deelname aan de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb. Die conclusie betreft alle belanghebbenden als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb, dus ook bestuursorganen die ingevolge artikel 1:2, tweede lid, van de Awb als belanghebbend kunnen worden aangemerkt. Het Hof van Justitie heeft in punt 47 van zijn arrest van 8 november 2016, [ECLI:EU:C:2016:838](#), geoordeeld dat een lid van 'het betrokken publiek' tevens onder 'het publiek' in de zin van het Verdrag van Aarhus valt. Omdat belanghebbende bestuursorganen als 'het betrokken publiek' kunnen worden aangemerkt, concludeert de Afdeling dat bestuursorganen ook deel kunnen uitmaken van 'het publiek'. Deze ruime uitleg, waarbij ook publiekrechtelijke rechtspersonen en hun organen tot 'het publiek' kunnen behoren, is in overeenstemming met artikel 2, punt 4, van het Verdrag van Aarhus en sluit aan bij de in artikel 1 van het Verdrag van Aarhus vervatte doelstelling van dat verdrag. De colleges zijn organen van krachtens publiekrecht ingestelde rechtspersonen die naar aanleiding van het ontwerpbesluit dat aan het besluit ten grondslag lag, een zienswijze naar voren hebben gebracht in een voorbereidingsprocedure waarin eenieder op grond van artikel 3.12, vijfde lid, van de Wabo een zienswijze naar voren heeft kunnen brengen. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank aan haar oordeel dat de colleges niet als belanghebbenden bij het besluit kunnen worden aangemerkt ten onrechte de conclusie verbonden dat het door de colleges ingestelde beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Alleen al daarom heeft de rechtbank de inhoudelijke beoordeling van het door de colleges tegen het besluit ingestelde beroep ten onrechte achterwege gelaten.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2390](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB 2021, 883).

JnB 2021, 877

MK ABRS, 20-10-2021, 202000282/1/R2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Awb 1:2, 6:13, 8:69a

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) 2.7

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. RELATIVITEITSVEREISTE.

Vergunning Wnb. Verwijzing naar het arrest van het EU-HvJ van 14 januari 2021 (Stichting

Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#)) en de uitspraken van de ABRS van 4 mei 2021

([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)) en 14 april 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:786](#)). Aan degene die bij een

besluit geen belanghebbende is, maar die wel een zienswijze naar voren heeft gebracht tegen

het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid

daartoe, zal in beroep niet worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. In alle

gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uniforme openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, zal artikel 6:13 van de Awb niet worden tegengeworpen aan belanghebbenden. Zaken over besluiten op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb worden als omgevingsrechtelijke zaken beschouwd.

I.c. kan Stichting Groen Kempenland zich op de normen van de Wnb voor het Natura 2000-gebied beroepen en wordt het relativiteitsvereiste niet aan haar tegengeworpen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2304](#)

JnB 2021, 878

MK ABRS, 27-10-2021, 202005327/1/A2

college van bestuur van Wageningen University.

Awb 9:1, 9:12 lid 2

BESLUIT. Klachtprocedure hoofdstuk 9 van de Awb. I.c. is de brief waarbij het college van bestuur onder meer heeft geoordeeld dat [appellant] bij de totstandkoming van de hoofdstukken 2, 3, 4 en 5 van zijn proefschrift de wetenschappelijke integriteit heeft geschonden en medegedeeld dat de hierover ingediende klacht gegrond wordt verklaard, dat de klagers van dit oordeel op de hoogte zijn gesteld en dat de werkgever van [appellant] hierover zal worden geïnformeerd, geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Brief waarbij het college van bestuur heeft geoordeeld dat [appellant] bij de totstandkoming van de hoofdstukken 2, 3, 4 en 5 van zijn proefschrift de wetenschappelijke integriteit heeft geschonden. Verder heeft het college van bestuur medegedeeld dat de hierover ingediende klacht gegrond wordt verklaard, dat de klagers van dit oordeel op de hoogte zijn gesteld en dat de werkgever van [appellant] hierover zal worden geïnformeerd. Ook heeft het college van bestuur het college voor promoties van Wageningen University (hierna: het college voor promoties) verzocht om te onderzoeken welke maatregelen aangewezen zijn met betrekking tot de aan [appellant] verleende doctorsgraad. Tot slot heeft het college van bestuur medegedeeld dat het oordeel in anonieme vorm wordt gepubliceerd op de website van de Vereniging van Universiteiten (hierna: de VSNU). [...]

Beoordeling van het hoger beroep

6.1. Op 2 maart 2018 is een klacht ingediend met betrekking tot schending van de wetenschappelijke integriteit door [appellant]. [appellant] was destijds als ambtenaar werkzaam onder de verantwoordelijkheid van het college van bestuur van Wageningen University. Op grond van artikel 9:1, tweede lid, van de Awb moeten de gedragingen van [appellant] als onder verantwoordelijkheid van het college van bestuur werkend ambtenaar worden aangemerkt als gedragingen van het college van bestuur. Tegen gedragingen van het college van bestuur als bestuursorgaan kunnen op grond van artikel 9:1, eerste lid, van de Awb klachten worden ingediend. Dit betekent dat de procedure voor klachtbehandeling in hoofdstuk 9 van de Awb van toepassing is op de tegen [appellant] ingediende klacht.

6.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van hoofdstuk 9, titel 1, van de Awb volgt dat deze titel minimumeisen ten aanzien van de klachtbehandeling bevat. Bestuursorganen houden de vrijheid om in een bijzondere regeling extra voorschriften inzake de interne klachtprocedure op te nemen, in het bijzonder als deze voorschriften extra waarborgen voor de burger bevatten (Kamerstukken II 1997/98, 25 837, nr. 3, blz. 4 en 6). De Klachtenregeling is een dergelijke aanvullende regeling waarin procedurele bepalingen zijn opgenomen over de afhandeling van klachten met betrekking tot schending van de wetenschappelijke integriteit. Omdat deze regeling niet krachtens wetgevende

bevoegdheid is gegeven, is geen sprake van een algemeen verbindend voorschrift. Dat artikel 1 van de Klachtenregeling een definitiebepaling over wetenschappelijke integriteit bevat die verwijst naar de Nederlandse Gedragscode Wetenschapsbeoefening welke code, naar [appellant] stelt, is gebaseerd op artikel 1.7 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, betekent niet de Klachtenregeling een algemeen verbindend voorschrift is.

6.3. Met de brief van 17 april 2019 heeft het college van bestuur [appellant] overeenkomstig artikel 9:12, eerste lid, van de Awb in kennis gesteld van de bevindingen van het onderzoek naar de klacht en een oordeel over de klacht gegeven. In de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling is vermeld dat de bevindingen en conclusies op zichzelf niet zijn gericht op rechtsgevolg. De in kennisstelling van artikel 9:12 van de Awb bevat dus geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb (Kamerstukken II 1997/98, 25 837, nr. 3, blz. 22). De voorzieningenrechter is terecht tot dezelfde slotsom gekomen. Het betoog van [appellant] dat hij als (gewezen) ambtenaar rechtstreeks in zijn belang is getroffen, volgt de Afdeling niet. [appellant] is door het oordeel van het college van bestuur niet in zijn rechtspositie als ambtenaar geraakt, omdat het oordeel niet is gericht op een rechtsgevolg voor hem als (gewezen) ambtenaar.

6.4. Naar het oordeel van de Afdeling deelt de brief van 17 april 2019 voorts niet in het rechtsgevolg van het besluit van het college voor promoties van 2 mei 2019. Het college van bestuur en het college voor promoties zijn twee aparte bestuursorganen met elk hun eigen bevoegdheden. Het college voor promoties is op geen enkele wijze gebonden aan het oordeel van het college van bestuur over de klacht met betrekking tot de schending van de wetenschappelijke integriteit. Het oordeel van het college van bestuur is ook geen voorwaarde voor intrekking van de doctorsgraad door het college voor promoties. Voor zover de rapporten van de CWI en het LOWI, die zijn opgesteld ten behoeve van de oordeelsvorming door het college van bestuur, ten grondslag zijn gelegd aan het besluit tot intrekking van de doctorsgraad, heeft het college voor promoties een eigen vergewisplicht ten aanzien van deze rapporten en kan het oordeel van het college voor promoties over deze rapporten in een procedure tegen het intrekkingbesluit aan de orde komen.

6.5. [appellant] heeft daarnaast in de brief van 21 januari 2019 onder verwijzing naar de geheimhoudingsclausules in artikel 2 van de Klachtenregeling, artikel 10 van het Reglement Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit en artikel 14 van de Werkwijze Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit verzocht om vertrouwelijke behandeling van de klacht. Voor zover deze brief al zou moeten worden aangemerkt als bezwaar tegen de verwerking van zijn persoonsgegevens, wat daar ook van zij, heeft het college van bestuur bij brief van 24 januari 2019 op dat verzoek gereageerd. In de brief van 17 april 2019 heeft het college van bestuur een oordeel gegeven over de tegen [appellant] ingediende klacht. Deze brief bevat, zoals de voorzieningenrechter terecht heeft overwogen, in ieder geval geen besluit dat is genomen op een bezwaar van [appellant] tegen de verwerking van zijn persoonsgegevens.

Conclusie

7. De brief van 17 april 2019 is geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2397](#)

JnB 2021, 879

Rechtbank Noord-Holland, 05-10-2021 (25-10-2021), HAA 20/6478

college van burgemeester en wethouders van Heerhugowaard, verweerder.

Awb 8:75a

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) 3 lid 2

PROCESKOSTEN. I.c. is verweerder tegemoet gekomen aan het beroep van verzoekster. De rechtbank ziet aanleiding het verzoek om verweerder in de proceskosten te veroordelen toe te wijzen. Daartoe wordt overwogen dat tussen een beroep en een verzoek om een voorlopige voorziening geen samenhang bestaat als bedoeld in artikel 3, tweede lid, van het Bpb. In dit artikel wordt slechts gerept over vergelijkbare bezwaren of beroepen. Een beroep en een voorlopige voorziening zijn ongelijksoortige procedures die ieder met een eigen doel, te weten de vernietiging in beroep van het bestreden besluit enerzijds en de verkrijging van schorsende werking met het verzoek om een voorlopige voorziening anderzijds, zijn ingediend. Dat inhoudelijk gezien een verband bestaat tussen het beroep en de voorlopige voorziening maakt dat niet anders.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:9372](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 880

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 27-10-2021 (publ. 28-10-2021), SHE 21/2432

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Compensatieregeling CAF 11 en vergelijkbare (CAF-)zaken (Compensatieregeling)

SCHADEVERGOEDING. BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG.

VOORLOPIGE VOORZIENING. Voorschot schadevergoeding kinderopvangtoeslag. Om te voorkomen dat verzoekster haar huidige woning dient te ontruimen moet verweerder verzoekster i.c. een extra voorschot verlenen.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:5642](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Belastingdienst moet voorschot inzake toeslagenaffaire betalen om huisuitzetting te voorkomen") uitgebracht.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Belastingdienst-Toeslagen (JnB 2021, 889).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 881

MK ABRS, 27-10-2021, 202005854/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Hollands Kroon.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 4.1a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3o,

2.27

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.1.1 lid 1 onder h, 3.1.6 lid 2

Provinciale Ruimtelijke Verordening van de provincie Noord-Holland (PRV) 2, 3, 5a, 5c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Uitleg begrip “bestaand stedelijk gebied” uit het Bro. Ook i.c. wordt het niet realistisch geacht om bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een bestaand stedenbouwkundig samenstel van bebouwing ten behoeve van wonen, dienstverlening, bedrijvigheid, detailhandel of horeca, de voorheen geldende agrarische bestemming doorslaggevend te laten zijn. Verwijzing naar ABR 29-01-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:299](#). In dit geval is de conclusie dat de woningen zijn voorzien binnen bestaand stedelijk gebied en is van strijd met artikel 5c van de PRV geen sprake.

[...] 2. Het college heeft met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3o, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) in afwijking van het bestemmingsplan omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van genoemde vijf woningen.

[...] Van belang voor het geschil is dat volgens het college geen sprake is van strijd met de Provinciale Ruimtelijke Verordening van de provincie Noord-Holland (hierna: de PRV), omdat het bouwplan een kleinschalige ontwikkeling is die is voorzien binnen bestaand stedelijk gebied als bedoeld in artikel 5c van de PRV in samenhang bezien met artikel 2, aanhef en onder j en y, van de PRV en artikel 1.1.1, eerste lid, aanhef en onder h, van het Besluit ruimtelijke ordening (hierna: het Bro).

[...] 7.1. De Afdeling heeft in haar overzichtsuitspraak van 28 juni 2017 [Red: [ECLI:NL:RVS:2017:1724](#)] overwogen dat de beantwoording van de vraag of een plangebied als een bestaand stedelijk gebied in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro in samenhang met artikel 1.1.1, eerste lid, onder h, van het Bro, kan worden aangemerkt, volgens de Nota van toelichting (2017) afhangt van de omstandigheden van het geval, de specifieke ligging, de feitelijke situatie, het bestemmingsplan en de aard van de omgeving.

Bij de beantwoording van deze vraag dient volgens de jurisprudentie van de Afdeling te worden beoordeeld of het voorgaande bestemmingsplan binnen het gebied reeds een stedenbouwkundig samenstel van bebouwing ten behoeve van wonen, dienstverlening, bedrijvigheid, detailhandel of horeca mogelijk maakt, dan wel of het gebied op grond van het voorgaande plan kan worden beschouwd als bij een bestaand stedenbouwkundig samenstel van bebouwing behorende openbare of sociaal culturele voorzieningen, stedelijk groen en infrastructuur.

Wanneer het voorgaande plan een zodanig samenstel van bebouwing mogelijk maakt, of het gebied als behorend bij zodanig bestaand stedenbouwkundig samenstel kan worden aangemerkt, ziet het nieuwe plan op een gebied dat als bestaand stedelijk gebied in de zin van artikel 1.1.1, eerste lid, aanhef en onder h, en artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro is aan te merken. Daaraan doet niet af dat de bebouwing waarin het voorgaande plan voorzag ten tijde van de vaststelling van het nieuwe plan nog niet was gerealiseerd.

Wanneer het voorgaande plan een zodanig samenstel van bebouwing niet mogelijk maakt, of het gebied niet als behorend bij zodanig bestaand stedenbouwkundig samenstel kan worden aangemerkt, kunnen omstandigheden als bijvoorbeeld de situering van het plangebied aansluitend aan bebouwing en omgeven door een doorgaande weg, de aanduiding van het plangebied in de toepasselijke provinciale verordening als bestaand stedelijk gebied en de vermelding van het gebied in een structuurvisie, er in beginsel niet aan afdoen dat het plangebied niet voldoet aan de eisen die

artikel 1.1.1, eerste lid, aanhef en onder h, van het Bro stelt om als bestaand stedelijk gebied te kunnen worden aangemerkt.

7.2. In haar uitspraak van 29 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:299](#) over de vaststelling van een bestemmingsplan heeft de Afdeling overwogen dat het onder de in die uitspraak geschetste omstandigheden niet realistisch is om bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een bestaand stedenbouwkundig samenstel van bebouwing ten behoeve van wonen, dienstverlening, bedrijvigheid, detailhandel of horeca, de voorheen geldende agrarische bestemming doorslaggevend te laten zijn.

7.3. In het voorliggende geval gaat het niet om de vaststelling van een bestemmingsplan maar om de verlening van een omgevingsvergunning in afwijking van het bestemmingsplan met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo. Op grond van artikel 5.20 van het Bor is artikel 3.1.6 van het Bro van overeenkomstige toepassing op een omgevingsvergunning die is verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo. De in 7.1 en 7.2 genoemde jurisprudentie is daarom ook van toepassing op een geval als hier aan de orde.

7.4. Niet in geschil is, en ook de Afdeling stelt vast, dat met het realiseren van de vijf woningen sprake is van een kleinschalige ontwikkeling, als bedoeld in artikel 5c van de PRV, in samenhang gezien met artikel 2 onder y, van de PRV. Op grond van artikel 5c van de PRV mag een kleinschalige ontwikkeling alleen gerealiseerd worden binnen bestaand stedelijk gebied.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat voor het bouwplan, voor zover het de woningen [locatie 2], [locatie 3] en [locatie 4] betreft, op het perceel de bestemming "Agrarisch" geldt en dat in zoverre het bestemmingsplan voor dat deel van het perceel niet reeds een stedenbouwkundig samenstel van bebouwing ten behoeve van wonen, dienstverlening, bedrijvigheid, detailhandel of horeca mogelijk maakt. De rechtbank heeft voor haar oordeel dat geen sprake is van bestaand stedelijk gebied naar het oordeel van de Afdeling echter ten onrechte de op een gedeelte van het perceel rustende bestemming "Agrarisch" van doorslaggevende betekenis geacht. De Afdeling betreft bij haar oordeel het volgende. Het gedeelte van het perceel waarop de bestemming "Agrarisch" rust beslaat slechts 0,22 ha. Op het perceel rust naast de bestemming "Agrarisch" de bestemming "Wonen". Op de gronden ten noordwesten van het perceel, waaronder het aangrenzende perceel van [partij A], rust ook een woonbestemming. Daarnaast rust op de gronden tegenover de Koggeweg op grond van het bestemmingsplan "Buitengebied voormalige gemeente Niedorp" ook de bestemming "Wonen". Dit betekent dat het perceel waarop de woningen [locatie 2], [locatie 3] en [locatie 4] worden gerealiseerd aan drie zijden wordt omsloten door gronden waarop de bestemming "Wonen" rust en aan één zijde gronden met de bestemming "Recreatie- Volkstuin". Daarnaast wordt het perceel ook feitelijk aan drie zijden omsloten door woningen en aan één zijde door een volkstuintencomplex. De bestaande bebouwing op het perceel die in het geheel wordt verwijderd is 585 m² en de nieuwe bebouwing bestaande uit de 5 woningen zijn in totaal 575 m², waarvan 345 m² in beslag wordt genomen door de woningen [locatie 2], [locatie 3] en [locatie 4]. Onder deze omstandigheden acht de Afdeling het, in lijn met haar uitspraak van 29 januari 2020, ook in dit geval niet realistisch om bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een bestaand stedenbouwkundig samenstel van bebouwing ten behoeve van wonen, dienstverlening, bedrijvigheid, detailhandel of horeca, de voorheen geldende agrarische bestemming doorslaggevend te laten zijn. De Afdeling komt daarom in dit geval tot de conclusie dat, niet alleen de woningen [locatie 5] en [locatie 1], maar ook de woningen [locatie 2], [locatie 3] en [locatie 4] zijn voorzien binnen bestaand stedelijk gebied. Het feit dat een gedeelte ten zuidwesten van het perceel grenst aan gronden met de bestemming "Recreatie-Volkstuin" maakt dit niet anders. Deze gronden hebben geen agrarische bestemming. Of

het perceel binnen de bebouwde kom ligt of in het verleden overeenkomstig de agrarische bestemming werd gebruikt, leidt, gezien de hiervoor genoemde omstandigheden, ook niet tot een ander oordeel. [...]

De conclusie is dus, dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de woningen [locatie 2], [locatie 3] en [locatie 4] niet zijn gelegen binnen bestaand stedelijk gebied. Van strijd met artikel 5c van de PRV is dan ook geen sprake. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2389](#)

JnB 2021, 882

ABRS, 27-10-2021, 202100389/1/R1 en 202100391/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10

Bouwbesluit 2012 7.21, 7.22

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning voor o.m. het bouwen van 10 appartementen. Artikelen 7.21 en 7.22 van het Bouwbesluit 2012 verplichten niet tot het aanhouden van een bepaalde afstand tussen gebouwen. Dat in de gemeentelijke bouwverordening voorheen een stedenbouwkundige bepaling over de ruimte tussen gebouwen was opgenomen, betekent niet dat een kleinere ruimte in strijd is met deze artikelen van het Bouwbesluit 2012. Het college heeft zich ook naar het oordeel van de Afdeling op het standpunt kunnen stellen dat het niet op voorhand aannemelijk is dat bij een afstand van minder dan 1 m problemen ontstaan die leiden tot strijd met artikel 7.21 of 7.22 van het Bouwbesluit 2012.

[ECLI:NL:RVS:2021:2381](#)

JnB 2021, 883

MK ABRS, 27-10-2021, 202004351/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Dronten.

Awb 1:2, 6:19, 8:68

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Verdrag van Aarhus 1, 2, 9

WABO-MILIEU. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID.

Omgevingsvergunning. Verwijzing naar het arrest van het EU-HvJ van 14 januari 2021 (Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#)) en de uitspraken van de ABRS van 4 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)) en 14 april 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:786](#)). Aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, zal in beroep niet worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. Dit is i.c. ook van toepassing op de colleges van b&w van Nunspeet, Elburg en Oldebroek, voor zover zij geen belanghebbenden bij het besluit zijn. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat bestuursorganen geen deel kunnen uitmaken van 'het publiek' als bedoeld in artikel 2, punt 4, van het Verdrag van Aarhus.

Besluit waarbij het college aan Walibi een omgevingsvergunning heeft verleend voor het veranderen van de inrichting en de werking van de inrichting van Walibi. [...]

6. De colleges [Red.: van burgemeester en wethouders van Nunspeet, Elburg en

Oldebroek] betogen dat de rechtbank het door hen tegen het besluit ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De colleges weerspreken de overwegingen die de rechtbank aan die beslissing ten grondslag heeft gelegd. Verder hebben de colleges zich op 7 april 2021 op de zitting bij de Afdeling op het standpunt gesteld dat de rechtbank hun beroep, in weerwil van haar oordeel over hun belanghebbendheid, ontvankelijk had moeten achten, het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#). De colleges voeren aan dat het besluit met toepassing van de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure tot stand is gekomen en dat zij een zienswijze tegen het ontwerpbesluit hebben ingediend.

6.1. In haar uitspraak van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#), heeft de Afdeling overwogen dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. De Afdeling heeft dit overwogen tegen de achtergrond van wat het Hof van Justitie in zijn arrest van 14 januari 2021 heeft overwogen over artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus.

6.2. Walibi heeft zich op het standpunt gesteld dat in wat het Hof van Justitie in zijn arrest van 14 januari 2021 over artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus heeft overwogen geen grond kan zijn gelegen om de colleges in beroep ontvankelijk te achten, omdat de colleges niet kunnen worden aangemerkt als 'het publiek' als bedoeld in artikel 2, punt 4, van dat verdrag en dat de colleges dus geen 'leden van het publiek' kunnen zijn als bedoeld in artikel 9, derde lid.

6.3. De Afdeling is van oordeel dat wat zij in haar uitspraak van 4 mei 2021 over niet-belanghebbenden heeft overwogen ook van toepassing is op de colleges, voor zover zij geen belanghebbenden bij het besluit zijn. Anders dan Walibi stelt, bestaat geen grond voor het oordeel dat bestuursorganen geen deel kunnen uitmaken van 'het publiek' als bedoeld in artikel 2, punt 4, van het Verdrag van Aarhus. De Afdeling stelt voorop dat zij in overweging 4.4 van haar uitspraak van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#), uit het arrest van het Hof van Justitie van 14 januari 2021, in het bijzonder uit de punten 58 tot en met 60 daarvan, heeft afgeleid dat het oordeel van het Hof van Justitie over toegang tot de rechter bij besluiten die binnen de werkingssfeer van artikel 6 van het Verdrag van Aarhus vallen, niet alleen geldt voor non-gouvernementele organisaties, maar voor 'het betrokken publiek' in het algemeen. De Afdeling concludeerde daarom in die uitspraak dat op basis van dat arrest in ieder geval het recht van belanghebbenden om beroep in te stellen tegen 'Aarhus-besluiten' niet afhankelijk mag worden gesteld van deelname aan de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb. Die conclusie betreft alle belanghebbenden als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb, dus ook bestuursorganen die ingevolge artikel 1:2, tweede lid, van de Awb als belanghebbend kunnen worden aangemerkt. Het Hof van Justitie heeft in punt 47 van zijn arrest van 8 november 2016, [ECLI:EU:C:2016:838](#), geoordeeld dat een lid van 'het betrokken publiek' tevens onder 'het publiek' in de zin van het Verdrag van Aarhus valt. Omdat belanghebbende bestuursorganen als 'het betrokken publiek' kunnen worden aangemerkt, concludeert de Afdeling dat bestuursorganen ook deel kunnen uitmaken van 'het publiek'. Deze ruime uitleg, waarbij ook publiekrechtelijke rechtspersonen en hun organen tot 'het publiek' kunnen behoren, is in overeenstemming met artikel 2, punt 4, van het Verdrag van Aarhus en sluit aan bij de in artikel 1 van het Verdrag van Aarhus vervatte doelstelling van dat verdrag. De colleges zijn organen van krachtens publiekrecht ingestelde rechtspersonen die naar aanleiding van het ontwerpbesluit dat aan het besluit ten grondslag lag, een zienswijze naar voren hebben gebracht in

een voorbereidingsprocedure waarin eenieder op grond van artikel 3.12, vijfde lid, van de Wabo een zienswijze naar voren heeft kunnen brengen. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank aan haar oordeel dat de colleges niet als belanghebbenden bij het besluit kunnen worden aangemerkt ten onrechte de conclusie verbonden dat het door de colleges ingestelde beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Alleen al daarom heeft de rechtbank de inhoudelijke beoordeling van het door de colleges tegen het besluit ingestelde beroep ten onrechte achterwege gelaten.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2390](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 876).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Den Haag, 04-10-2021 (publ. 25-10-2021), SGR 19/2630

([ECLI:NL:RBDHA:2021:1416](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-10-2021 (publ. 26-10-2021), BRE 21/3503 e.v. ([ECLI:NL:RBZWB:2021:5301](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 884

MK Rechtbank Gelderland, 22-10-2021 (publ. 25-10-2021), AWB 20/4328

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, verweerder.

Wet natuurbescherming, artikel 5.4 lid 1, lid 2

NATUURBESCHERMING. INTREKKING NATUURVERGUNNING. Afwijzing verzoek om intrekking van een natuurvergunning voor een biomassacentrale. Vernietiging met instandlating van de rechtsgevolgen. Verwijzing naar ABRS 20-01-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#) (Logtsebaan-uitspraak).

[...] Bij besluit van 30 juni 2020 (het bestreden besluit) heeft verweerder afwijzend beslist op het verzoek van eiseres om intrekking van een aan [vergunninghouder] verleende vergunning.

[...] 2. Eiseres kan zich niet verenigen met de weigering van haar verzoek. Zij betoogt dat de natuurvergunning ingetrokken had moeten worden op basis van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb of artikel 5.4, eerste lid, onder c, van de Wnb. In deze zaak staat de vraag centraal of verweerder het verzoek van eiseres om intrekking van de natuurvergunning van de biomassacentrale heeft mogen afwijzen.

3. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft in een uitspraak van 20 januari 2021 uiteengezet onder welke omstandigheden een natuurvergunning kan of moet worden ingetrokken en welke eisen aan de motivering van een beslissing op een verzoek om intrekking of wijziging van een natuurvergunning worden gesteld (de Logtsebaan-uitspraak).¹ Het toetsingskader uit deze Afdelingsuitspraak vormt de leidraad bij de bespreking van de beroepsgronden.

[...] 8.1 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat intrekking van de natuurvergunning niet strikt noodzakelijk is ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn omdat verslechtering van de natuurwaarden in de Rijntakken en de Veluwe kan

worden voorkomen door het treffen van andere passende maatregelen. Verweerder heeft in dit besluit aangegeven dat hij in een breder perspectief onderzoekt welke maatregelen er genomen kunnen worden om met zekerheid verslechtering of significante verstoring in Natura 2000-gebieden in Gelderland tegen te gaan. Volgens verweerder kunnen dit algemene maatregelen en maatregelen op vergunningniveau zijn.

8.2 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met deze uitleg niet voldaan aan zijn verplichting om inzichtelijk te maken met welke maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen een afzienbare termijn.³ De enkele stelling van verweerder dat hij onderzoek doet naar maatregelen en dat deze maatregelen kunnen bestaan uit algemene maatregelen en maatregelen op vergunningniveau is hiervoor onvoldoende concreet. Dit betekent dat het bestreden besluit in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht niet deugdelijk is gemotiveerd.

9. In het verweerschrift heeft verweerder een nadere uitwerking gegeven van de maatregelen die hij onderzoekt en treft. De rechtbank ziet hierin aanleiding om te bezien of verweerder hiermee inmiddels alsnog voldoende inzichtelijk heeft gemaakt dat toereikende passende maatregelen zijn of zullen worden getroffen.

[...] 10.2 De conclusie van de rechtbank is dat verweerder met deze toelichting dus alsnog voldoende inzichtelijk heeft gemaakt welke andere passende maatregelen worden of zullen worden genomen ter voorkoming van verslechtering of significante verstoring van de natuurwaarden in de Rijntakken en de Veluwe. Ook is voldoende inzichtelijk gemaakt binnen welk tijdpad deze maatregelen worden getroffen en wanneer ze naar verwachting effect sorteren. Gelet hierop heeft verweerder in redelijkheid op grond van de (alsnog) gegeven motivering kunnen afzien van het toepassen van de in artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb neergelegde bevoegdheid om de natuurvergunning in te trekken.

Het betoog slaagt niet.

[...] 14. De rechtbank stelt voorop dat de Afdeling in de PAS-uitspraak heeft geoordeeld dat de passende beoordeling die aan het PAS ten grondslag ligt niet voldoet aan de eisen die uit artikel 6 van de Habitatrichtlijn voortvloeien. De Afdeling heeft het PAS onverbindend verklaard, waarbij erop is gewezen dat natuurvergunningen die in rechte onaantastbaar zijn hun rechtsgevolg behouden.¹³ De natuurvergunning van de biomassacentrale is daarom ook na de PAS-uitspraak van kracht gebleven. De rechtbank overweegt dat dit echter niet wegneemt dat een onverbindendverklaring jegens eenieder geldt en niet beperkt is tot de in die uitspraak voorliggende zaak: zij heeft in zoverre terugwerkende kracht. Dit betekent dat het PAS niet in de wet had mogen worden opgenomen. Naar het oordeel van de rechtbank is de vergunning, ondanks dat deze in rechte onaantastbaar is, dan ook verleend in strijd met wettelijke voorschriften en doet de in artikel 5.4, eerste lid, onder c, van de Wnb genoemde omstandigheid zich voor.

[...] 18. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de belangenafweging in redelijkheid in het nadeel van eiseres heeft kunnen laten uitvallen.

[...] 19. Gelet hierop heeft verweerder in redelijkheid kunnen afzien van het toepassen van de in artikel 5.4, eerste lid, onder c, van de Wnb neergelegde bevoegdheid om de natuurvergunning in te trekken.

Conclusie

20. Gelet op wat onder 8.2 is overwogen, is het beroep gegrond. Verweerder heeft in het bestreden besluit niet goed gemotiveerd met welke maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen een afzienbare termijn. Daarom zal het bestreden

besluit worden vernietigd. Omdat met het verweerschrift alsnog een toereikende motivering is gegeven, ziet de rechtbank aanleiding om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Dit betekent dat de weigering om over te gaan tot intrekking van de natuurvergunning stand houdt. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:5684](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 885

CRvB, 20-10-2021, 19/5068 WAJONG

Raad van bestuur van het Uuw.

Wajong 1a:1

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) 1a

WAJONG. Aan zijn conclusie dat appellant in staat is om tenminste een uur aaneengesloten te werken en ten minste vier uur per dag belastbaar is heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep met name ten grondslag gelegd dat appellant in 2015/2016 een stage van zes maanden heeft doorlopen bij een supermarkt en het feit dat appellant – zonder bijsturing – (online) games speelt. Deze motivering wordt onvoldoende geacht. Ook het standpunt van het Uuw over de duurzaamheid is onvoldoende gemotiveerd.

4.5. Niet in geschil is dat de medische situatie van appellant na zijn 18e verjaardag is verslechterd en dat hij ten tijde in geding, 24 november 2017, geen arbeidsvermogen (meer) heeft. Op dat moment heeft appellant in ieder geval geen basale werknemersvaardigheden. Tussen partijen is in geschil de vraag of op 24 november 2017 ook is voldaan aan de voorwaarden dat hij niet een uur aaneengesloten kan werken en niet tenminste vier uur per dag belastbaar is. Vervolgens dient te worden beoordeeld of sprake is van een situatie waarin de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie zich niet kunnen ontwikkelen.

4.6. Aan zijn conclusie dat appellant in staat is om tenminste een uur aaneengesloten te werken en ten minste vier uur per dag belastbaar is heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep met name ten grondslag gelegd dat appellant in 2015/2016 een stage van zes maanden heeft doorlopen bij een supermarkt en het feit dat appellant – zonder bijsturing – (online) games speelt. Deze motivering wordt onvoldoende geacht. De stage vond plaats ruim vóór de datum in geding en vast staat dat de medische situatie van appellant sindsdien is verslechterd. In tegenstelling tot het besluit van 12 april 2016 wordt immers thans aangenomen dat appellant geen arbeidsvermogen meer heeft. Gelet op deze ontwikkeling kon de verzekeringsarts bezwaar en beroep ter onderbouwing van zijn standpunt niet zonder meer terugrijpen naar de stage in 2015/2016. Verder is op de zitting door appellant en zijn moeder verklaard dat het slechts een stage was van één dag per week en dat deze stage niet goed ging. Deze omstandigheden maken dat aan de stage slechts beperkte betekenis kan worden toegekend. Ten aanzien van het gamen heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep enkel volstaan met het benoemen hiervan. Zonder nadere onderbouwing kan op basis van het gamegedrag van appellant niet worden geconcludeerd dat hij in staat is om een uur achtereen te werken en ten minste vier uur per dag belastbaar is.

4.7. Bij laatstgenoemde voorwaarde, het tenminste belastbaar zijn van vier uur, is ook van belang de verklaring van de heer [naam 2] van de stadsboerderij waar appellant vrijwilligerswerk heeft verricht. Hierin is onder meer vermeld dat twee tot drie uur werken per dag soms haalbaar is mits de mentale situatie van appellant dat toelaat. Nu het werk betreft waarbij kennelijk rekening werd gehouden met de arbeidsbelemmeringen van appellant, had het in de rede gelegen dat de verzekeringsarts (bezwaar en beroep) gemotiveerd op dit werk was ingegaan en daarbij nader had toegelicht waarom appellant toch in staat is om vier uur per dag werkzaam te zijn. Een dergelijke motivering is niet gegeven.

4.8. Ook het standpunt van het Uvw over de duurzaamheid is onvoldoende gemotiveerd. Daartoe wordt het volgende overwogen.

4.9. Uit met name de rapportages van de arbeidsdeskundigen (bezwaar en beroep) blijkt dat appellant beperkt is in het nakomen van (gedrags)afspraken en het uitvoeren van instructies en daarom geen arbeidsvermogen heeft. Volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep is het allereerst aangewezen dat appellant wordt behandeld voor zijn stemmingsklachten en in dat verband verwijst hij naar de informatie van de psycholoog van 19 januari 2018. Met behandeling van deze klachten zal appellant, volgens verzekeringsarts bezwaar en beroep, bevattelijker worden voor begeleiding gericht op het sociaal en zelfstandig functioneren.

4.10. Een afdoende onderbouwing voor dit standpunt van de verzekeringsarts bezwaar en beroep, die voldoende is toegespitst op de medische situatie van appellant, blijkt niet uit de beschikbare medische stukken. Uit de informatie van de behandelend psycholoog blijkt weliswaar dat appellant toen behandeld werd voor stemmingsklachten, maar enige behandeling of begeleiding gericht op het specifieke autismeprobleem van appellant wordt daarin, noch in andere beschikbare informatie niet vermeld. Onduidelijk is dan ook waarop de verzekeringsarts bezwaar en beroep zijn standpunt baseert dat het functioneren van appellant met begeleiding kan verbeteren, zodanig dat hij weer in staat is om afspraken na te komen en instructies uit te voeren. Verder heeft hij onvoldoende toegelicht waaruit deze begeleiding of behandeling dan zou bestaan. Gelet op deze onduidelijkheden kan niet zonder meer worden aangenomen dat de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie zich kunnen ontwikkelen.

4.11. Uit 4.6 tot en met 4.10 volgt dat het hoger beroep slaagt en dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Het Uvw zal een nadere onderbouwing moeten geven ten aanzien van de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 1a, eerste lid, aanhef en onder c en d, van het Schattingsbesluit en ten aanzien van de duurzaamheid. Wat betreft laatstgenoemd aspect zou nadere informatie kunnen worden ingewonnen bij de behandelend psycholoog van destijds die specifiek betrekking heeft op het autismeprobleem van appellant en de mogelijke behandeling daarvan. De Raad ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) het Uvw op te dragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2580](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 886

MK CRvB, 19-10-2021 (publ. 25-10-2021), 19/764 PW

college van burgemeester en wethouders van Hengelo.

PW 9 lid 1, 18 lid 4 aanhef en onder h, 18 lid 10

Afstemmingsverordening Participatiewet IOAW en IOAZ 2016 (Afstemmingsverordening) 10 aanhef en onder b

PARTICIPATIEWET. VOORZIENING GERICHT OP ARBEIDSINSCHAKELING. MAATREGEL.

Artikel 10, aanhef en onder b, van de Afstemmingsverordening is onverbindend voor zover daarin is bepaald dat een maatregel wordt opgelegd voor de duur van langer dan één maand. Deze bepaling is in zoverre onverbindend wegens strijd met artikel 18, vijfde lid, van de PW.

De opgelegde maatregel

4.2. Niet in geschil is dat het arbeidstoeleidingstraject bij PostNL een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling is en vast staat dat appellant daar niet aan heeft deelgenomen. Dit betekent dat hij de in artikel 18, vierde lid, aanhef en onder h, van de PW neergelegde verplichting niet is nagekomen. [...]

4.3.1. De bewijslast van feiten en omstandigheden die het oordeel kunnen dragen dat appellant geen enkel verwijt treft van het niet nakomen van de re-integratieverplichting, rust op hem. Dit vloeit voort uit het uitzonderingskarakter van artikel 18, negende lid, van de PW.

4.3.2. Appellant is niet in dat bewijs geslaagd. [...]

4.4. Wat onder 4.1 tot en met 4.3 is overwogen betekent dat het college verplicht was om een maatregel op te leggen met toepassing van artikel 18, vijfde lid, van de PW en artikel 10 van de Afstemmingsverordening.

4.5. Uit artikel 10 van de Afstemmingsverordening volgt dat de gemeenteraad van Hengelo voor de standaardduur van de maatregel onderscheid heeft gemaakt naar geharmoniseerde verplichting. Dit leidt, zoals het college ter zitting heeft erkend, tot een verdergaand onderscheid in standaardduur dan de wetgever heeft beoogd. Uit de wettekst of uit de toelichting daarop blijkt namelijk niet dat de wetgever aan de gemeenteraad de bevoegdheid heeft gegeven om in de Afstemmingsverordening, naast de keuze voor een standaardduur van één, twee of drie maanden, verschil te maken in (te differentiëren naar) hoogte of duur van de maatregel op basis van de ernst van de gedraging. De wetgever heeft als uitgangspunt genomen dat de geharmoniseerde verplichtingen alle even ernstig zijn. Vergelijk de uitspraak 24 augustus 2021 ([ECLI:NL:CRVB:2021:2148](https://ecli.nl/crvb/2021:2148)).

4.6. Het voorgaande betekent dat artikel 10 van de Afstemmingsverordening gedeeltelijk onverbindend is omdat daarin twee in duur verschillende maatregelen staan voor het niet nakomen van de geharmoniseerde verplichtingen. De in artikel 10, aanhef en onder a, van de Afstemmingsverordening bepaalde maatregel voor de duur van één maand, voor het niet nakomen van de geharmoniseerde verplichtingen als bedoeld in artikel 18, vierde lid, aanhef en onder b, f en g, van de PW, heeft als meest gunstige bepaling ook te gelden voor het niet nakomen van de overige geharmoniseerde verplichtingen, bedoeld in die bepaling onder b. Dit betekent dat artikel 10, aanhef en onder b, van de Afstemmingsverordening onverbindend is voor zover daarin is bepaald dat een maatregel wordt opgelegd voor de duur van langer dan één maand. Deze bepaling is in zoverre onverbindend wegens strijd met artikel 18, vijfde lid, van de PW. Het op deze bepaling gebaseerde bestreden besluit kan daarom niet in stand blijven voor zover daarbij een maatregel is opgelegd voor de duur van twee maanden.

Gevolg

4.7. Wat onder 4.5 en 4.6 is overwogen, heeft de rechtbank niet onderkend. Dit betekent dat het hoger beroep slaagt en dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:2565](#)

JnB 2021, 887

MK CRvB, 12-10-2021 (publ. 25-10-2021), 19/304 BBZ-PV

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Besluit bijstandverlening zelfstandigen 2004 (Bbz 2004) 12 lid 2 aanhef en onder c

BBZ 2004. DEFINITIEVE VASTSTELLING EN TERUGVORDERING BIJSTAND. GOED KOOPMANSGEBRUIK. Anders dan appellant heeft aangevoerd dient voor de berekening van het netto-inkomen volgens het Bbz 2004 niet te worden uitgegaan van de gemaakte fiscale keuze voor willekeurige afschrijving. Uit de geschiedenis van de voorloper van het Bbz 2004 (Stb. 1995, 203, p. 32) blijkt dat moet worden uitgegaan van het beginsel van goed koopmansgebruik, zoals thans neergelegd in artikel 3.25 van de Wet IB. Goed koopmansgebruik brengt op grond van artikel 3.30 van de Wet IB mee dat ten hoogste jaarlijks 20% kan worden afgeschreven. De regeling van de willekeurige afschrijving vormt daarop een afwijking. Het meerdere van 20% aan afschrijvingskosten moet daarom buiten beschouwing blijven.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2548](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2021, 888

MK Rechtbank Midden-Nederland, 12-01-2021 (publ. 22-10-2021), UTR 20/268

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 4, 12, 15

AVG. Verzoek om inzage persoonsgegevens. Gelet op de definitie van het begrip persoonsgegevens in artikel 4 van de AVG wordt geoordeeld dat verweerder i.c. ten onrechte het standpunt inneemt dat het alias waarvan eiser zich i.c. heeft bediend geen persoonsgegeven is. Dit alias is door eiser gebruikt in een verblijfsprocedure en is daarmee direct te koppelen aan eiser zelf. In het AVG-verzoek vraagt eiser bovendien nadrukkelijk om documenten *'over mij (bij u eventueel ook bekend onder de naam [A])'*.

Verweerder heeft het AVG-verzoek van eiser terecht afgewezen, voor zover het gaat om de correspondentie tussen verweerder en zijn organisatieonderdeel Team Onderzoek en Expertise Land en Taal (hierna: TOELT). Hoewel kan worden aangenomen dat correspondentie tussen verweerder en TOELT persoonsgegevens bevat, kan deze correspondentie niet als persoonsgegevens in de zin van de AVG worden gekwalificeerd. Het gaat om interne correspondentie, die net zoals een juridische analyse, niet op juistheid dient te worden gecontroleerd door eiser, of kan worden gerectificeerd. Wat eiser wil, namelijk inzicht in de manier waarop verweerder en TOELT zijn persoonsgegevens hebben verwerkt, kan hij niet met een beroep op de AVG bereiken.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:39](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 889

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 27-10-2021 (publ. 28-10-2021),

SHE 21/2432

Belastingdienst/ Toeslagen, verweerder.

Compensatieregeling CAF 11 en vergelijkbare (CAF-)zaken (Compensatieregeling)

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. SCHADEVERGOEDING.

VOORLOPIGE VOORZIENING. Voorschot schadevergoeding kinderopvangtoeslag. Om te voorkomen dat verzoekster haar huidige woning dient te ontruimen moet verweerder verzoekster i.c. een extra voorschot verlenen.

[...] In het besluit van 15 september 2021 heeft verweerder verzoekster een voorschot van € 5.000,00 toegekend op een aanvullende schadevergoeding, vanwege haar situatie rondom de kinderopvangtoeslag.

Verzoekster heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Zij heeft de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen, inhoudende dat haar, in afwachting van een beslissing op het bezwaar, een voorschotbedrag wordt toegekend van € 25.000,00.

[...] 8. Vast staat dat verzoekster behoort tot de doelgroep als bedoeld in de compensatieregeling. Zij kan dus op grond van artikel 4.1 van de Compensatieregeling in aanmerking komen voor aanvullende compensatie voor de werkelijke schade. Om deze schade vast te stellen wordt verweerder geadviseerd door de CWS die voor het advies voor de vaststelling van de werkelijk door verzoekster geleden schade medio november 2021 een hoorzitting heeft gepland. Daarna volgt het advies over de werkelijk geleden schade. Dit is onder de gegeven omstandigheden voor verzoekster te laat. [...]

[...] 10. De voorzieningenrechter heeft de door verzoekster na de zitting overgelegde stukken betrokken bij de beoordeling. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is er voldoende spoedeisend belang aanwezig voor het treffen van een voorlopige voorziening nu - mede op grond van de nader overgelegde gedingstukken - vooralsnog is gebleken dat verzoekster geen inkomsten heeft en daarom haar vaste lasten die bestaan uit de huur van haar woning, de energierekening en de leasekosten voor haar auto niet kan voldoen. Dit, gevoegd bij de dreigende ontruiming van verzoeksters woning, heeft verzoekster belang bij toekenning van een extra voorschot op de geleden werkelijke schade.

11. Uit de Compensatieregeling blijkt dat de het vast te stellen schadebedrag wordt vastgesteld met toepassing van het civiele schadevergoedingsrecht. Verweerder verwacht dat, gelet hierop, en op de aanstaande schuldenregeling, ook vervolgschade voor compensatie in aanmerking komt. De zogenoemde pauzeknop, een moratorium voor publieke en private schulden die geldt voor een jaar, heeft betrekking op betalingsachterstanden die voor een bepaalde datum zijn ontstaan en biedt geen oplossing voor vervolgschade.

12. De gedingstukken hebben de voorzieningenrechter tot de overtuiging gebracht dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat er een verplichting tot betaling zal worden vastgesteld voor verweerder in verband met de vergoeding van de door verzoekster werkelijk geleden schade. De voorzieningenrechter baseert dit op de omstandigheid dat schadevergoeding niet is uitgesloten voor

vervolg schade en uit de advisering van de CWS kan worden afgeleid dat er op dit moment weliswaar nog een nadere onderbouwing van de werkelijke schade - materiële en immateriële - nodig is, maar hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekster geen aanspraak zou kunnen maken op een aanvullende vergoeding van de werkelijke schade. Dit betekent dat verweerder bevoegd is op grond van artikel 4:95, eerste lid, van de Awb een voorschot te verlenen. Vanwege de gebleken spoedeisendheid in deze zaak is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder van deze bevoegdheid gebruik dient te maken.

13. De voorzieningenrechter wijst het verzoek daarom - gedeeltelijk - toe. Om te voorkomen dat verzoekster haar huidige woning dient te ontruimen zal de voorzieningenrechter verweerder opdragen om verzoekster een extra voorschot te verlenen ten bedrage van € 7.130,40 bestaande uit de huur van de woning (€ 1.550,00), de energielasten (€ 259,00) en de kosten voor de leaseauto (€ 567,80) over de maanden oktober, november en december 2021. Verweerder zal, om te voorkomen dat eiseres uit haar woning wordt gezet, onmiddellijk na ontvangst van de uitspraak tot betaling moeten overgaan. De voorzieningenrechter gaat ervan uit dat na de hoorzitting in november 2021 bij de CWS meer duidelijkheid zal ontstaan over de hoogte van de werkelijke schade. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:5642](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Belastingdienst moet voorschot inzake toeslagenaffaire betalen om huisuitzetting te voorkomen") uitgebracht.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Schadevergoedingsrecht (JnB 2021, 880).

JnB 2021, 890

Rechtbank Rotterdam, 20-10-2021 (publ. 27-10-2021), ROT 21/1133

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 1

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 5, 5a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORGTTOESLAG. HUURTOESLAG. TOESLAGPARTNER.

WETSWIJZIGING PER 1-1-2021. TERUGVORDERING. I.c. staat het terugvorderen met

terugwerkende kracht over de periode van 1 januari 2020 tot en met 30 november 2020, gelet

op de bijzondere feitelijke wijziging van het partnerschap met terugwerkende kracht in haar

situatie per 11 november 2020, niet in evenredige verhouding tot de gevolgen voor eiseres.

Juist in het gewijzigde standpunt van de wetgever met betrekking tot de terugwerkende

kracht van een huwelijk is het wrang dat dan ook met terugwerkende kracht van eiseres wordt teruggevorderd.

[...] 1. De rechtbank beoordeelt in deze uitspraak in eerste instantie de verlaging van de voorschotten zorgtoeslag naar nihil en huurtoeslag naar € 1.255,-. Voorts zullen de hieruit voortvloeiende terugvorderingen bij rechtsoverweging 9. van deze uitspraak aan de orde komen.

[...] 5.2. Met ingang van 1 januari 2021 is de wet gewijzigd. Artikel 3, eerste lid, van de Awir verwijst nu niet meer naar artikel 5a, tweede lid, van de Awr waarin de terugwerkende kracht is vastgelegd. Vanaf 1 januari 2021 is in artikel 3, derde lid, van de Awir vastgelegd dat degene die ingevolge het eerste of tweede lid voor een deel van het berekeningsjaar als partner wordt aangemerkt, vanaf de dag waarop het partnerschap ingevolge het eerste of tweede lid is ontstaan, ook als partner wordt

aangemerkt in de daaropvolgende perioden van het berekeningsjaar, voor zover hij in die perioden als ingezetene op hetzelfde woonadres is ingeschreven in de Brp als de belanghebbende.

[...] 7. De rechtbank is van oordeel dat door het huwelijk van eiseres op 11 november 2020, op grond van artikel 3, tweede lid, onder e, van de Awir, toeslagpartnerschap is ontstaan. Vast staat dat eiseres en haar partner in ieder geval vanaf 1 januari 2020 op hetzelfde woonadres ingeschreven stonden, zodat op grond van artikel 5a, tweede lid van de Awr, zoals deze tot 1 januari 2021 luidde, haar partner ook als toeslagpartner wordt aangemerkt in de andere perioden van 2020. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft kunnen stellen dat op grond van het dwingend recht het toeslagpartnerschap van eiseres en haar partner volgens artikel 3, derde lid, van de Awir dan ingaat per 1 januari 2020.

Nu aan deze wetwijziging geen terugwerkende kracht is verleend, kan de nieuwe wettekst niet toegepast worden op de situatie van eiseres in 2020.

[...] 10. Ten aanzien van de terugvordering overweegt de rechtbank dat in het verweerschrift met toepassing van het Verzamelbesluit Toeslagen, laatstelijk aangepast per 15 januari 2021, de belangen van eiseres zijn afgewogen. De rechtbank volgt verweerder niet in het standpunt dat eiseres geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd en van bijzondere omstandigheden in dit geval geen sprake is.

De rechtbank is van oordeel dat geen gevolg is gegeven aan de overweging van in de uitspraak van de Afdeling van 23 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3536](#), waarbij is overwogen dat onder bijzondere omstandigheden van terugvordering kan worden afgezien of het terug te vorderen bedrag kan worden gematigd, ook als die omstandigheden al bij de vaststelling van de toeslagen aan de orde konden komen. Op grond van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb mogen de nadelige gevolgen van dat besluit voor een belanghebbende namelijk niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen. De rechtbank is van oordeel dat het gevolg van deze nieuwe uitleg van artikel 26 van de Awir is dat de Belastingdienst/Toeslagen bij de terugvordering van toeslagen meer mogelijkheden krijgt om in individuele gevallen maatwerk te leveren, waarbij kennelijk het Verzamelbesluit Toeslagen ten onrechte beperkend werkt.

Verweerder heeft gesteld dat er geen sprake is van dergelijke bijzondere omstandigheden. De omstandigheid dat het huwelijk in november met terugwerkende kracht een toeslagpartnerschap en daarmee een terugvordering ontstaat, is een bewuste keuze van de wetgever geweest. Hierbij is rekening gehouden met het feit dat het niet ongebruikelijk is dat personen eerst samenwonen en daarna in de loop van het jaar met elkaar trouwen, waarbij veelal ook voor het huwelijk reeds sprake zal zijn geweest van een gedeelde huishouding. Dat de wetgever de wettelijke bepaling per 1 januari 2021 heeft gewijzigd en de wetgever hierbij bewust gekozen heeft om aan deze wijziging geen terugwerkende kracht te verlenen, maakt volgens verweerder dat dit niet als een dergelijke bijzondere omstandigheid kan worden aangemerkt.

De rechtbank kan verweerder hierin niet volgen en overweegt dat gelet op de wetwijziging per 1 januari 2021 kennelijk sprake is van een verandering van inzicht bij de wetgever voor de onderhavige situatie. Op grond van de wetwijziging wordt per 1 januari 2021 bij een huwelijk niet langer met terugwerkende kracht over het gehele jaar toeslagpartnerschap aangenomen. De rechtbank is van oordeel dat het huwelijk van eiseres op 11 november 2020 vlak bij de datum van deze wetgeving, per 1 januari 2021, is gelegen. Naar het oordeel van de rechtbank is er sprake van een bijzondere omstandigheid om in een dergelijk geval niet met terugwerkende kracht naar 1 januari 2020, zijnde meer dan 10 maanden, wijziging van toeslagpartnerschap aan te nemen, nu de wetgever een terugwerkende kracht door het huwelijk per 1 januari 2021 niet langer gewenst acht. Verweerder had

naar het oordeel van de rechtbank dit moeten aanmerken als een bijzondere omstandigheid bij het beoordelen van de terugvordering.

11. De rechtbank is van oordeel dat het terugvorderen in dit geval met terugwerkende kracht over de periode van 1 januari 2020 tot en met 30 november 2020, gelet op de bijzondere feitelijke wijziging van het partnerschap met terugwerkende kracht in haar situatie per 11 november 2020 niet in evenredige verhouding staat tot de gevolgen voor eiseres. Juist in het gewijzigde standpunt van de wetgever met betrekking tot de terugwerkende kracht van een huwelijk is het wrang dat dan ook met terugwerkende kracht van eiseres wordt teruggevorderd.

De rechtbank ziet aanleiding zelf in de zaak te voorzien, in die zin dat de beslissing tot terugvordering over de periode van 1 januari 2020 tot en met 30 november 2020 wordt vernietigd.

[...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:10386](#)

JnB 2021, 891

ABRS, 01-09-2021, 202005715/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. MEDEBEWONER. ONDERHUURDER. SCHRIFTELIJKE HUUROVEREENKOMST. In artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, onderdeel 2, van de Awir, is uitdrukkelijk bepaald dat er sprake moet zijn van een schriftelijke huurovereenkomst. Anders dan de Afdeling eerder, onder meer in de uitspraak van 29 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:264](#) heeft overwogen, vloeit uit deze bepaling echter niet uitdrukkelijk voort dat de schriftelijke overeenkomst voorafgaand aan de periode van belang moet zijn gesloten.

[...] 1. [appellante] huurt een woonruimte aan de [locatie] te [plaats]. Sinds 17 augustus 2017 staat ook [persoon] op dit adres ingeschreven in de Basisregistratie Personen (hierna: BRP). Bij de berekening van het recht op huurtoeslag van [appellante] over 2019 heeft de Belastingdienst/Toeslagen [persoon] als haar medebewoner aangemerkt. Volgens [appellante] is dit onjuist en is [persoon] haar onderhuurder. Ter staving van dit standpunt heeft zij op 5 september 2019 een afschrift van de huurovereenkomst tussen haar en [persoon] overgelegd, evenals twee betaalbewijzen waaruit betaling door [persoon] blijkt. De huurovereenkomst is op 30 augustus 2019 door beiden ondertekend. Volgens deze huurovereenkomst is de huur op 17 augustus 2017 aangevangen.

[...] 4.2. Het betoog van [appellante] dat de schriftelijke huurovereenkomst geen vereiste is om aan te (kunnen) nemen dat sprake is van een onderhuurrelatie, volgt de Afdeling niet. In artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, onderdeel 2, van de Awir, is immers uitdrukkelijk bepaald dat er sprake moet zijn van een schriftelijke huurovereenkomst. Anders dan de Afdeling eerder, onder meer in voormelde uitspraak van 29 januari 2020, [Red: [ECLI:NL:RVS:2020:264](#)] heeft overwogen, vloeit uit deze bepaling echter niet uitdrukkelijk voort dat de schriftelijke overeenkomst voorafgaand aan de periode van belang moet zijn gesloten. Naar het oordeel van de Afdeling staat de tekst van de bepaling er niet aan in de weg dat de schriftelijke overeenkomst ook betrekking kan hebben op een periode voorafgaand aan het ondertekenen daarvan, waarin de huur op basis van mondelinge afspraken plaatsvond en in zoverre eerder mondeling gemaakte afspraken alsnog vastlegt. Dit betekent dat ook in die periode sprake kan zijn van een situatie van onderhuur als bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, onderdeel 2, van de Awir.

Of in het specifieke geval van een dergelijke situatie sprake is, dient de Belastingdienst/Toeslagen te beoordelen. Daarbij staat het de dienst vrij de belanghebbende te vragen het bestaan van de eerdere afspraken aannemelijk te maken dan wel te verzoeken bewijsmiddelen, zoals bijvoorbeeld bewijs van betaling van huur, over te leggen, waaruit kan worden afgeleid dat de onderhuurrelatie voorafgaand aan het ondertekenen van de schriftelijke overeenkomst al bestond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1959](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Erkenningsregeling fabrikanten kentekenplaten

JnB 2021, 892

ABRS, 27-10-2021, 202005926/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Erkenningsregeling fabrikanten kentekenplaten 22c

ERKENNINGSREGELING FABRIKANTEN KENTEKENPLATEN. BESLUIT. I.c. had de RDW het verzoek van appellante (ook) moeten aanmerken als een verzoek aan de RDW om wijziging van de registratie van het kenteken. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de RDW zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het mailbericht van 18 maart 2019, waarin de RDW appellante heeft geantwoord, niet op rechtsgevolg is gericht.

[...] 1. [appellante] heeft een personenauto (een BMW 'youngtimer') geïmporteerd uit Duitsland (hierna: de auto). De auto was enkele jaren eerder van Nederland naar Duitsland geëxporteerd. [appellante] heeft nieuwe kentekenplaten besteld. Deze kentekenplaten zijn voorzien van een duplicaatcode: er is een "1" op aangebracht. In een mailbericht van 4 januari 2019 heeft [appellante] de RDW daarom verzocht haar "af te helpen" van "het 1-tje". De RDW heeft [appellante] bij mailbericht van 18 maart 2019 (hierna: het mailbericht) geantwoord dat het niet mogelijk is om kentekenplaten zonder duplicaatcode te verkrijgen en dat het verzoek daarom wordt afgewezen. [appellante] is het daarmee niet eens, maar haar bezwaar is niet-ontvankelijk verklaard (en daarom niet inhoudelijk beoordeeld) omdat het mailbericht volgens de RDW geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) waartegen bezwaar openstaat. Dit besluit heeft bij de rechtbank stand gehouden. [appellante] is het daar niet mee eens en is daarom in hoger beroep gekomen.

[...] 5. Ingevolge artikel 22c van de Erkenningsregeling fabrikanten kentekenplaten wordt bij vermissing van een kentekenplaat een duplicaatcode toegevoegd. De RDW heeft toegelicht dat deze bepaling tevens wordt toegepast bij import van een voertuig.

[appellante] heeft haar verzoek gericht aan de RDW. Gelet hierop en gezien ook de formulering van dit verzoek, had de RDW dit verzoek niet of in elk geval niet alleen moeten aanmerken als een feitelijk verzoek om nieuwe kentekenplaten, maar (ook) als een verzoek aan de RDW om wijziging van de registratie van het kenteken. Ter zitting heeft de RDW toegelicht dat hij onder omstandigheden aanleiding kan zien tegemoet te komen aan een zodanig verzoek. De RDW heeft daarbij in het bijzonder gewezen op auto's "in het exclusieve segment". De Afdeling begrijpt hieruit dat de RDW in een geval als hier aan de orde pleegt te beoordelen of aanleiding bestaat tot aanpassing van de registratie. In het licht van deze omstandigheden en nu de RDW ook niet heeft weersproken dat rijden met een ontbrekende duplicaatcode op de kentekenplaat beboetbaar is, heeft

de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de RDW zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het bericht van 18 maart 2019 niet op rechtsgevolg is gericht. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2394](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2021, 893

ABRS, 27-10-2021, 202005418/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 (Hvw) 21 onder a

HUISVESTING. BOETE. OVERTREDER. Overtreding van artikel 21, onder a, van de Hvw. Overtreder is degene die het desbetreffende wettelijke voorschrift daadwerkelijk heeft geschonden. Dat is in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek heeft verricht. Verwijzing naar ABRS 09-10-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3403](#). I.c. heeft het college [appellante] terecht als overtreder aangemerkt.

[...] 1. Naar aanleiding van een melding over woonfraude hebben toezichthouders van de gemeente Amsterdam een onderzoek ingesteld naar het feitelijk gebruik van de woning [...]. Ten tijde van dit onderzoek was [persoon A] eigenaar van de woning. Op 27 december 2016 is de woning verkocht aan [persoon B]. Het college heeft op basis van de bevindingen van het onderzoek geconcludeerd dat de woning aan de bestemming tot bewoning is onttrokken, omdat de woning in gebruik is gegeven voor tijdelijke bewoning in plaats van permanente bewoning. Dit is een overtreding van artikel 21, onder a, van de Hvw. Het college heeft [appellante] voor deze overtreding een boete van €13.500,00 opgelegd, omdat zij de beschikking had over de woning nu deze op de site van haar [bedrijf] te koop werd aangeboden. [...]

[...] 4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 9 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3403](#)), is de overtreder degene die het desbetreffende wettelijke voorschrift daadwerkelijk heeft geschonden. Dat is in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek heeft verricht.

4.1. Dat [appellante] als verkoopmakelaar de beschikking had over de woning is onbestreden. Zij voldoet aan het signalement dat de in de woning aangetroffen vrouwen hebben gegeven van degene die hen de sleutels heeft overhandigd en een kwitantie heeft gegeven. Op de kwitantie staat de naam van [bedrijf]. Dat is het bedrijf van [appellante], waarvan zij enig werknemer is. Gelet op deze omstandigheden in samenhang bezien heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college [appellante] terecht als overtreder heeft aangemerkt. De enkele stelling van [appellante] dat een ander de kwitantie zou hebben kunnen opgesteld is onvoldoende om van het tegendeel uit te gaan. Haar eerst ter zitting gevoerde betoog dat de handtekening die op de kwitantie staat niet van haar is, heeft zij niet onderbouwd. Voor zover [appellante] ter zitting heeft betoogd dat het college ten onrechte geen contact heeft gehad met de eigenaresse van de woning, heeft het college ter zitting toegelicht dat uit onderzoek is gebleken dat zij in de desbetreffende periode in het oosten van het land verbleef. Zij kan daarom niet degene zijn geweest die de sleutels en kwitantie aan de huurders heeft overhandigd. [appellante] heeft dit verder niet bestreden. Zij heeft ook geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat de eigenaresse bij de verhuur was betrokken. Zij heeft alleen ter zitting gesteld dat haar bij bezichtigingen van de woning opviel dat er mensen moesten verblijven. Desgevraagd zou de

eigenaresse aan haar hebben verklaard dat de woning voor kortere perioden werd verhuurd maar dat zij bij verkoop zou zorgen voor een lege oplevering. Deze enkele stelling is onvoldoende voor het oordeel dat het onderzoek van het college onvolledig is geweest. Dat geldt ook voor het betoog dat het college geen onderzoek heeft verricht naar de identiteit van degene die de woning op de website HomeAway heeft geplaatst. Nu er immers van moet worden uitgegaan dat [appellante] degene is geweest die de sleutel en kwitantie heeft overhandigd, is die identiteit niet bepalend voor de vraag of zij al dan niet terecht als overtreder is aangemerkt. Het gaat erom, zoals ook het college heeft gesteld, wie de woning feitelijk in gebruik heeft gegeven. Dit betekent ook dat het ontbreken van nader bewijs van communicatie tussen de huurders en [appellante] en de verklaring van de buurman over het in elkaar slaan van vrouwen door de huisbaas niet kan leiden tot het oordeel dat [appellante] ten onrechte als overtreder is aangemerkt. [appellante] heeft ook niet duidelijk kunnen maken hoe zij zonder dat zij de tijdelijk huurders kende het pand met potentiële kopers kon bezichtigen. Het college heeft verder terecht gesteld dat niet valt in te zien waarom er persoonlijke spullen van [appellante] in de woning zouden moeten zijn aangetroffen. Dat dat niet het geval was, betekent niet dat zij niet degene zou kunnen zijn die de woning feitelijk heeft verhuurd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2372](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB 2021, 894

MK ABRs, 25-08-2021, 202003390/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad), gevestigd te Utrecht, appellant.

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 34g lid 1 aanhef en onder b

RECHTSBIJSTAND. TOEVOEGING. INTREKKING. BELEID. Beleid werkinstructie

Resultaatbeoordeling is in strijd met artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb. Op grond van dit beleid wordt, als er meerdere toevoegingen zijn verstrekt voor hetzelfde rechtsbelang (bijvoorbeeld bezwaar/beroep/hoger beroep), alleen bij de laatst afgegeven toevoeging het totale financiële resultaat in de zaak beoordeeld.

[...] Bij besluit van 3 augustus 2018 heeft de raad het verzoek van [wederpartij] om de toevoeging met kenmerk 3EM6370 (nu: 4HR2713) in te trekken, afgewezen.

[...] 4.2. Gelet op artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb, wordt, tenzij zwaarwegende omstandigheden zich daartegen verzetten, de toevoeging met terugwerkende kracht ingetrokken, indien op het moment van de definitieve afhandeling van de zaak waarvoor die toevoeging was verleend de rechtzoekende als resultaat van die zaak een vordering met betrekking tot een geldsom ter hoogte van tenminste 50% van het heffingsvrij vermogen heeft.

Daarnaast staat in de memorie van toelichting bij de wijziging van de Wrb (Kamerstukken II, 2003/04, 29 685, nr. 3, blz. 22-23):

“[...]”

Op grond van de werkinstructie Resultaatbeoordeling wordt, als er meerdere toevoegingen zijn verstrekt voor hetzelfde rechtsbelang (bijvoorbeeld bezwaar/beroep/hoger beroep), alleen bij de laatst afgegeven toevoeging het totale financiële resultaat in de zaak beoordeeld. Dat beleid is volgens de raad gericht op de rechtszekerheid en werkbaarheid. De raad beoordeelt dus alleen of de

toevoeging die het laatst is afgegeven voor een zaak wegens het financiële resultaat van die zaak, moet worden ingetrokken.

4.3. De Afdeling is van oordeel dat dit beleid in strijd is met artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb. Uit deze bepaling volgt dat een toevoeging met terugwerkende kracht wordt ingetrokken indien op het moment van de definitieve afhandeling van de zaak waarvoor die toevoeging was verleend de rechtzoekende als resultaat van die zaak een vordering met betrekking tot een geldsom ter hoogte van tenminste 50% van het heffingsvrij vermogen heeft. Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de toelichting kan worden afgeleid dat dit alleen geldt voor de toevoeging die verleend was voor de hoogste instantie waar geprocedeerd is. Anders dan de raad op de zitting heeft aangevoerd, wordt met "de zaak waarvoor die toevoeging was verleend" als bedoeld in artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb, niet bedoeld op "de instantie waarvoor die toevoeging was verleend". De uitspraak van de Afdeling van 4 juni 2014, waarnaar de raad heeft verwezen, biedt geen steun voor zijn standpunt. In de zaak die heeft geleid tot die uitspraak was alleen voor de procedure in hoger beroep een toevoeging verleend. Die toevoeging is vervolgens ingetrokken wegens het behaalde resultaat. De Afdeling heeft in die zaak alleen overwogen dat de in eerste aanleg gemaakte kosten niet van invloed waren op het resultaat in hoger beroep.

Anders dan de raad betoogt is ook het feit dat het kan voorkomen dat, indien het resultaat maar in geringe mate de norm overschrijdt, de rechtzoekende de volledige kosten van de rechtsbijstand niet kan betalen, geen reden voor de door de raad voorgestane uitleg van artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb. In die situatie valt immers zonder nadere toelichting niet in te zien waarom dan alleen de laatst verleende toevoeging zou worden ingetrokken. Bovendien moet de raad afzien van intrekking als zwaarwegende omstandigheden zich daartegen verzetten als bedoeld in artikel 34g, eerste lid, aanhef, van de Wrb. De raad moet beoordelen of die omstandigheden zich in het concrete geval voordoen.

4.4. Gelet op het voorgaande is de aanvraag van [wederpartij] ten onrechte afgewezen op grond van de werkinstructie Resultaatbeoordeling en wordt niet meer toegekomen aan het betoog van de raad dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de raad gelet op artikel 4:84 van de Awb had moeten motiveren waarom in deze zaak onverkorte toepassing van dat beleid gerechtvaardigd is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1909](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 895

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 18-10-2021 (publ. 25-10-2021), AWB 19/8820

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

REGULIER. Chavez-Vilchez-verblijfsrecht. De rechtbank geeft de wetgever in overweging om in het nationale recht te voorzien in de bevoegdheid voor verweerder om de ingangsdatum

van een afgeleid Unierechtelijk verblijfsrecht vast te stellen als de vreemdeling daarom verzoekt.

7. [...] Omdat de wetgever niet heeft voorzien in een mogelijkheid om het verblijfsrecht desgevraagd (eerder) vast te stellen, wordt de rechthebbende gedwongen om zich bij elke aanspraak opnieuw tot het bevoegde bestuursorgaan te wenden, in debat te gaan over de aanvang van de aanspraak, en mogelijk ook om steeds opnieuw rechtsmiddelen aan te wenden. Dit acht de rechtbank inefficiënt en burgeronvriendelijk.

8. De Afdeling heeft in de uitspraak van 28 mei 2021 overwogen dat het belang van de vreemdeling om in een zo vroeg mogelijk stadium te weten wat de ingangsdatum van het verblijfsrecht is, niet opweegt tegen het extra werk dat verweerder daarvoor zou moeten verrichten. Dit acht de rechtbank, mede gelet op het navolgende, niet zonder meer begrijpelijk. Eiseres heeft aangevoerd dat verweerder intern wel een ingangsdatum van het verblijfsrecht registreert. Ter onderbouwing hiervan heeft eiseres een advies van verweerder aan de Belastingdienst uit een andere zaak overgelegd, waarin wordt meegedeeld dat ten aanzien van de betreffende vreemdeling bij beschikking van 3 augustus 2017 is vastgesteld dat er een afgeleid Unierechtelijk verblijfsrecht bestaat, maar dat deze vreemdeling al sinds 8 juni 2014 (de datum van geboorte van het kind) rechten ontleent aan het arrest *Chavez-Vilchez*. Het komt de rechtbank dan ook voor dat het verweerder juist veel werk zou schelen als de ingangsdatum meteen bij beschikking desgevraagd (eerder) zou kunnen worden vastgesteld, aangezien daardoor de noodzaak om intern een andere datum te registreren en daarover, steeds wanneer daar om wordt verzocht, te adviseren aan andere bestuursorganen zou komen te vervallen.

9. Gelet op het voorgaande geeft de rechtbank de wetgever in overweging om in het nationale recht te voorzien in de bevoegdheid voor verweerder om de ingangsdatum van een afgeleid Unierechtelijk verblijfsrecht vast te stellen als de vreemdeling daarom verzoekt.

10. Nu deze bevoegdheid er (nog) niet is, moet de conclusie in deze zaak echter luiden dat het beroep ongegrond is.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:11579](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 896

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 08-10-2021 (publ. 22-10-2021), NL21.14435

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Kwalificatierichtlijn 15c

ASIEL. Eiser vreest dat hij bij terugkeer naar Venezuela zijn homoseksuele gerichtheid niet meer kan uiten op dezelfde wijze in zijn land als in de periode dat hij er verbleef. Verweerder heeft onvoldoende gekeken naar de toekomstige vervolging dan wel risico's die eiser te wachten staat bij terugkeer. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in het voornemen en het bestreden besluit onder verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Venezuela van juni 2020 (het ambtsbericht) terecht op het standpunt heeft gesteld dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Venezuela weliswaar zorgelijk is, maar dat niet gebleken is dat er thans sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Venezuela aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Uit de door eiser aangehaalde algemene bronnen (rapporten IAHC

en USDOS over 2020) volgt dat er in Venezuela sprake is van een humanitaire crisis en dat de veiligheidssituatie daar precair is, maar van een burgeroorlog is geen sprake. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt heeft gesteld dat er in Venezuela momenteel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15c en dat eiser het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:11504](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 897

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-10-2021 (publ. 22-10-2021), NL20.22045 en NL20.22047

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 10 lid 1 d, lid 2

EU Handvest 7, 24 lid 2, 51 lid 1

ASIEL. De rechtbank heeft op 23 juli 2021, [ECLI:NL:RBDHA:2021:7884](#) prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie over -kort gezegd- verwestering, worteling, het belang van het kind en de waterscheiding. In die procedure hadden eiseressen de Afghaanse nationaliteit. Verweerder heeft de besluiten in die procedure ingetrokken, zodat de rechtbank het verzoek aan het Hof van Justitie om de vragen van de rechtbank te beantwoorden op 13 oktober 2021 heeft ingetrokken. In de onderhavige procedure liggen dezelfde rechtsvragen voor en hebben eiseressen de Iraakse nationaliteit. De rechtbank stelt in deze procedure dezelfde prejudiciële vragen met dezelfde onderbouwing, zoals die eerder in de -thans ingetrokken- verwijzing aan het Hof van Justitie zijn voorgelegd.

Verzoek aan het Hof van Justitie van de Europese Unie tot het beantwoorden van de navolgende prejudiciële vragen:

I Dient artikel 10, eerste lid onder d, van de Kwalificatierichtlijn aldus te worden uitgelegd dat westerse normen, waarden en feitelijke gedragingen die derdelanders aannemen terwijl zij een aanzienlijk deel van de levensfase waarin zij hun identiteit vormen op het grondgebied van de lidstaat verblijven en volwaardig deelnemen aan de samenleving, moeten worden beschouwd als een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan worden gewijzigd, dan wel dermate fundamentele kenmerken van een identiteit zijn dat van betrokkenen niet kan worden geëist dat zij dit opgeven?

II Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, dienen derdelanders die - ongeacht de motieven hiervoor - vergelijkbare westerse normen en waarden hebben aangenomen door feitelijk verblijf in de lidstaat gedurende hun identiteitsvormende levensfase te worden beschouwd als “leden van een specifieke sociale groep” in de zin van artikel 10, eerste lid onder d, van de Kwalificatierichtlijn? Dient de vraag of sprake is van een “specifieke sociale groep die in het betrokken land een eigen identiteit heeft” hierbij beoordeeld te worden vanuit het perspectief van de lidstaat of moet dit gelezen in samenhang met artikel 10, tweede lid, Kwalificatierichtlijn aldus worden uitgelegd dat doorslaggevend gewicht toekomt aan het aannemelijk kunnen maken door de vreemdeling dat hij in het land van herkomst wordt beschouwd als deel uitmakend van een specifieke sociale groep, althans dat dit wordt toegedicht? Is het vereiste dat verwestering alleen tot vluchtelingenschap kan leiden als dit voortkomt uit religieuze of politieke motieven verenigbaar met artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn, gelezen in samenhang met het verbod op refoulement en het recht op asiel?

III Is een nationale rechtspraak waarin een beslisautoriteit bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming het belang van het kind weegt zonder dit belang van het kind eerst (in elke procedure) concreet vast te (laten) stellen verenigbaar met het Unierecht en meer in het bijzonder met artikel 24, tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), gelezen in samenhang met artikel 51, eerste lid, van het Handvest? Luidt de beantwoording van deze vraag anders als de lidstaat een verzoek om verblijfsaanvaarding op reguliere gronden moet beoordelen en het belang van het kind moet worden betrokken bij de beslissing op dat verzoek?

IV Op welke wijze en in welke fase van de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet, gelet op artikel 24, tweede lid, van het Handvest het belang van het kind en meer in het bijzonder de schade die een minderjarige heeft opgelopen door langdurig feitelijk verblijf in een lidstaat worden betrokken en gewogen? Is het hierbij relevant of dit feitelijk verblijf rechtmatig verblijf is geweest? Is het bij het wegen van het belang van het kind bij bovenstaande beoordeling relevant of de lidstaat binnen de Unierechtelijke beslistermijnen heeft beslist op het verzoek om internationale bescherming, of niet is voldaan aan een eerder opgelegde terugkeerplicht en of de lidstaat niet tot verwijdering is overgegaan nadat een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waardoor feitelijk verblijf van de minderjarige in de lidstaat heeft kunnen voortduren?

V Is een nationale rechtspraak waarin onderscheid wordt gemaakt tussen eerste en opvolgende verzoeken om internationale bescherming, in die zin dat reguliere motieven buiten beschouwing worden gelaten bij opvolgende verzoeken om internationale bescherming, gelet op artikel 7 van het Handvest gelezen in samenhang met artikel 24, tweede lid, van het Handvest, verenigbaar met het Unierecht?

[ECLI:NL:RBDHA:2021:11524](#)

[Naar inhoudsopgave](#)